



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 525/2023-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Ivana Fiačana a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED],
zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s.r.o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Michal Mandzák, proti postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej upovedomeniu z 26. mája 2022 v konaní vedenom pod sp. zn. IV/3 Pz 29/22/1000-6 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a upovedomením orgánu činného v trestnom konaní označenými v záhlaví tohto rozhodnutia. Ďalej v ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby uvedené upovedomenie zrušil a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je v štádiu prípravného konania vedené trestné stíhanie pre zločiny neodvedenia dane a poistného a poškodzovania veriteľa, pričom prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) v rámci uvedeného trestného konania rozhodol svojimi viacerými rozhodnutiami o zaistení špecifikovaného majetku sťažovateľa podľa § 425 ods. 1

Trestného poriadku na účel zamedzenia zmarenia alebo sťaženia výkonu hroziaceho trestu prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona. Sťažovateľ úradu špeciálnej prokuratúry adresoval podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku 27. septembra 2021 žiadosť o zrušenie predmetného zaistenia majetku (ďalej len „žiadosť o zrušenie zaistenia“). O žiadosti o zrušenie zaistenia rozhodol úrad špeciálnej prokuratúry uznesením č. k. VII/2 Gv 140/16/1000-220 z 24. novembra 2021 (ďalej len „prvostupňové uznesenie“), ktorým ju podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku zamietol. O sťažnosti sťažovateľa podanej proti prvostupňovému uzneseniu úradu špeciálnej prokuratúry rozhodol úrad špeciálnej prokuratúry uznesením č. k. VII/2 Gv 13/22/1000-2 zo 7. januára 2022 (ďalej len „druhostupňové uznesenie“) tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol. Sťažovateľ proti uvedeným rozhodnutiam následne 4. apríla 2022 uplatnil návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní postupom podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len „návrh podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku“). Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) uvedenému návrhu sťažovateľa nevyhovela, o čom ho informovala upovedomením č. k. IV/3 Pz 29/22/1000-6 z 26. mája 2022 (ďalej len „namietané upovedomenie“).

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje, že postupom, resp. namietaným upovedomením generálnej prokuratúry boli porušené jeho označené práva zaručené ústavou, chartou, dohovorom a dodatkovým protokolom.

4. Podľa vyjadrenia sťažovateľa tým, že o jeho žiadosti o zrušenie zaistenia rozhodovali iba „orgány prokuratúry“, ktoré nemajú postavenie súdneho orgánu, došlo k porušeniu jeho práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 charty a čl. 13 dohovoru (v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru). Sťažovateľ sa domnieva, že v záujme zabezpečenia prostriedku ochrany spôsobilého k účinnej právnej ochrane bolo povinnosťou „orgánov prokuratúry“ na základe zásady prednosti práva Európskej únie postúpiť jeho žiadosť o zrušenie zaistenia príslušnému sudcovi pre prípravné konanie.

5. Sťažovateľ ďalej namieta, že právna úprava ukladania trestu prepadnutia majetku zakotvená v § 58 ods. 2 Trestného zákona a s ním súvisiaceho zaistenia nie je kompatibilná s právom Európskej únie, predovšetkým s čl. 5 Smernice č. 2014/42/EÚ, s čl. 82 a 83 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a s čl. 47 a 49 ods. 3 charty, keďže podľa mienky sťažovateľa v rozpore so zásadou proporcionality umožňuje vykonať konfiškáciu takého majetku, pri ktorom nie je preukázané, že bol získaný z trestnej činnosti. V konkrétnej dôvodí, že čl. 5 Smernice č. 2014/42/EÚ upravuje tzv. rozšírenú konfiškáciu, keď v zmysle dotknutého článku je možné pristúpiť k čiastočnej alebo úplnej konfiškácii majetku v prípade existencie vzťahu medzi postihovaným majetkom a trestnou činnosťou. V tomto kontexte upozorňuje na konanie vedené pred ústavným súdom pod sp. zn. PL. ÚS 1/2021 vo veci súladu § 58 ods. 2 a 3 Trestného poriadku. Dôvodí, že orgány činné v trestnom konaní nevykonali v jeho prípade eurokonformný výklad, ktorého sa dovoľával, čím mali porušiť práva sťažovateľa zaručené čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 17 ods. 1 a čl. 47 charty, čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ako arbitrárny a neodôvodnený hodnotí

sťažovateľ právny názor generálnej prokuratúry o nemožnosti iniciovať prejudiciálne konanie k uvedenej otázke zo strany orgánu činného v trestnom konaní.

6. V neposlednom rade sťažovateľ namieta nedostatočnosť odôvodnenia namietaného upovedomenia, keďže podľa jeho vyjadrenia nedostal relevantnú odpoveď na všetky právne a skutkovo podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a to na otázku dôvodnosti zaistenia jeho majetku z pohľadu existencie dôvodnej obavy z pokusu o zmenšenie majetku a tiež z pohľadu doterajšej dĺžky posudzovaného zaistenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení všetkých jeho namietaných práv zaručených ústavou, chartou, dohovorom a dodatkovým protokolom upovedomením generálnej prokuratúry, ktorá nevyhovela jeho návrhu na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, v ktorom inicioval zrušenie uznesenia úradu špeciálnej prokuratúry, ktorým nebolo vyhovené žiadosti sťažovateľa o zrušenie zaistenia jeho majetku.

8. Z obsahu návrhu podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý sťažovateľ adresoval generálnej prokuratúre, vyplýva, že v ňom predniesol argumentáciu o nesprávnom postupe orgánov činných v trestnom konaní vo veci zaistenia jeho majetku, keď podľa jeho názoru boli aplikované zákonné ustanovenia nekompatibilné s právom Európskej únie (najmä s čl. 5 Smernice č. 2014/42/EÚ, čl. 82 a 83 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a s čl. 47 a 49 ods. 3 charty) a nebola uprednostnená aplikácia dotknutého práva Európskej únie. Sťažovateľ tiež spochybňoval stanovisko prokuratúry o nemožnosti iniciovania prejudiciálneho konania v otázke nesúladu dotknutej vnútroštátnej úpravy s právom Európskej únie zo strany prokuratúry, ktorá nemá postavenie súdneho orgánu, a namietal tiež absenciu dôvodov, ktoré by ozrejmovali skutočnosti potvrdzujúce dôvodnosť obavy z pokusov sťažovateľa o zmenšenie majetku.

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti okrem iných námietok argumentuje aj tvrdením, že v rámci princípu prednosti práva Európskej únie mal o jeho žiadosti o zrušenie zaistenia rozhodovať súdny orgán, a teda bolo povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní postúpiť jeho žiadosť o zrušenie zaistenia na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konania. Rovnako postupu úradu špeciálnej prokuratúry vytýka, že sa podľa jeho názoru nevysporiadal s otázkou dôvodnosti zaistenia jeho majetku z pohľadu doterajšej dĺžky posudzovaného zaistenia.

10. Ústavný súd na tomto mieste poukazuje na princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) limitujúci vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom, resp. k iným orgánom verejnej moci, z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi a ostatnými orgánmi verejnej moci musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pripomína, že nevyužitie označenej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá, resp. nemala inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy). Bez toho, aby ústavný súd riešil opodstatnenosť formulovaných argumentov sťažovateľa s odkazom na spomenutý princíp subsidiarity a skutočnosť, že sťažovateľ mohol, avšak v návrhu na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku neuplatnil argumentáciu o potrebe postúpenia

žiadosti o zrušenie zaistenia príslušnému súdnemu orgánu a o nedostatku zdôvodnenia zaistenia jeho majetku z pohľadu doterajšej dĺžky posudzovaného zaistenia, ústavnú sťažnosť sťažovateľa v označenej časti námietok podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol ako neprípustnú.

11. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne poukazuje na potrebu zdržanlivosti v prípadoch, keď sa do práv sťažovateľov nezasahuje konečným spôsobom (IV. ÚS 620/2021). V priebehu trestného konania totiž majú sťažovatelia možnosť žiadať o zrušenie zaistenia a existenciu dôvodov zaistenia skúma z úradnej povinnosti aj prokurátor a súd (IV. ÚS 577/2021). Priestor na zásah ústavného súdu sa otvára predovšetkým v prípade, ak je namietané rozhodnutie svojvoľné, resp. nedostatočne odôvodnené, alebo jeho odôvodnenie popiera účel a význam použitých právnych noriem (I. ÚS 66/2021). Ústavný súd už konštatoval, že ani súdne rozhodnutia dočasnej a zabezpečovacej povahy nemožno úplne vylúčiť z rámca ústavnoprávneho prieskumu (pozri IV. ÚS 620/2021, bod 31 odôvodnenia).

12. Pokiaľ ide o obmedzenie vlastníckeho práva obvineného zaistením jeho majetku podľa § 425 Trestného poriadku, toto obmedzenie je len dočasné, svojím charakterom predbežné a zaisťovacie, keďže jeho účelom je zabezpečenie majetku pre potreby prípadného výkonu rozhodnutia vo veci samej, ktoré sa zaisteného majetku bude týkať (pozri k tomu aj IV. ÚS 577/2021, bod 14 odôvodnenia). Možno teda konštatovať, že pri prieskume súdnych rozhodnutí dočasnej povahy je ústavný súd vzhľadom na svoje postavenie a právomoci pomerne zdržanlivý (II. ÚS 480/2021). Konanie o ústavnej sťažnosti totiž nemožno považovať za pokračovanie trestného konania a posúdenie splnenia podmienok na zaistenie majetku v trestnom konaní je v právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Rozhodnutie ústavného súdu sa týka len prípadných porušení práv a slobôd zaručených v ústavnom poriadku (II. ÚS 242/2021). Vo vzťahu k súdnym rozhodnutiam, ktoré sa týkali zaistenia majetku podľa § 425 Trestného poriadku, už ústavný súd skonštatoval, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo podstatné otázky vo veci sťažovateľov. Všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania, je však povinný na procesné úkony účastníka reagovať primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom (IV. ÚS 577/2021). K uvedenému ústavný súd dodáva, že celkom výnimočne môžu nastať prípady, keď skutkové zistenia všeobecného súdu sú natoľko chybné, že vo svojom dôsledku predstavujú porušenie práv garantovaných čl. 46 ods. 1 ústavy, teda ide o tzv. extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami (pozri napr. I. ÚS 6/2018, bod 16 odôvodnenia).

13. Je potrebné poukázať na to, že sa ústavná sťažnosť sťažovateľa netýka vlastného rozhodnutia o zaistení majetku sťažovateľa, ale rozhodnutia o žiadosti o zrušenie tohto zaistenia. Povinnosťou orgánu činného v trestnom konaní posudzujúceho túto žiadosť o zrušenie zaistenia tak bolo zodpovedať otázky nastolené sťažovateľom v uvedenej žiadosti, v ktorej sťažovateľ (ako to vyplýva z jej obsahu) nijako nespochybňoval dôvodnosť obavy, že výkon trestu prepadnutia majetku bude v jeho prípade zmarený alebo sťažený, ale sa v nej sústredil predovšetkým na tvrdenie o nekompatibilitu právnej úpravy ukladania trestu prepadnutia majetku s právom Európskej únie

(keď táto podľa mienky sťažovateľa je v rozpore so zásadou proporcionality, keďže umožňuje vykonať konfiškáciu takého majetku, pri ktorom nie je preukázané, že bol získaný z trestnej činnosti). Je síce pravdou, že podľa § 98a ods. 5 Trestného poriadku (na ktorý odkazuje § 425 ods. 1 Trestného poriadku) sú prokurátor, sudca pre prípravné konanie a súd povinní skúmať počas celého trestného konania, či dôvody zaistenia majetku, vecí alebo iných majetkových hodnôt zaistených podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku trvajú, avšak skutočnosť, že orgán činný v trestnom konaní nezodpovedal v uvedenom smere otázku, ktorú v žiadosti sťažovateľ nijako neformuloval, ešte nie je dôkazom, že v prípade sťažovateľa orgány činné v trestnom konaní túto otázku, ktorú boli povinné primárne vyriešiť vo vlastnom rozhodnutí o zaistení majetku, aj následne kontinuálne *ex offio* neskúmal. Vzhľadom na uvedené sa argumentácia sťažovateľa o tom, že mal dostať a nedostal relevantnú odpoveď na otázku dôvodnosti zaistenia svojho majetku, z pohľadu existencie dôvodnej obavy z pokusu o zmenšenie majetku javí ako zjavne neopodstatnená, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v uvedenej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Esenciálna otázka, ktorá je ťažiskom ústavnej sťažnosti, je však sťažovateľom nastolená otázka kompatibility dotknutej právnej úpravy trestu prepadnutia majetku (§ 58 ods. 2 Trestného zákona) a v nadväznosti na to aj právnej úpravy „predbežného“ zaistenia majetku s právom Európskej únie, kde sťažovateľ nekompatibilitu vidí v skutočnosti, že sa zaistenie vzťahuje na majetok, pri ktorom nie je preukázané, že by mal svoj pôvod v trestnej činnosti. Úrad špeciálnej prokuratúry, ktorý pri preskúmaní sťažovateľovej žiadosti o zrušenie zaistenia majetku vychádzal z v tom čase platnej a účinnej právnej úpravy, konštatoval, že nezistil skutočnosti, ktoré by odôvodňovali pochybnosť o súlade Trestného poriadku a Trestného zákona s právnou úpravou Európskej únie o konfiškácii, a to bol podľa jeho vyjadrenia aj zásadný dôvod („nezistil skutkový a právny dôvod“) neiniciovať tzv. prejudiciálne konanie (pozri s. 6 prvostupňového uznesenia). V nadväznosti na uvedenú sťažovateľom nastolenú otázku a argumentáciu prednesenú v jej kontexte poukazuje ústavný súd na závery nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 1/2021 z 27. septembra 2023, ktorým bol konštatovaný nesúlad § 58 ods. 2 a 3 Trestného zákona s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy. V odôvodnení predmetného nálezu poskytol ústavný súd odpoveď aj na čiastkovú otázku týkajúcu sa právneho významu Smernice č. 2014/42/EÚ v otázke súladnosti posudzovaných ustanovení Trestného zákona, kde vysvetlil, že táto smernica (upravujúca tzv. špeciálnu konfiškáciu – represívne nástroje, ktoré predpokladajú nejakú podobu a intenzitu vzťahu medzi postihovaným majetkom a trestnou činnosťou) vytyčuje minimálne pravidlá, ktoré členskému štátu nebránia prijať prísnejšiu vnútroštátnu právnu úpravu a zákonodarca disponuje širšou mierou normotvornej úvahy, než aká bezprostredne vyplýva zo Smernice č. 2014/42 a iných aktov sekundárneho práva Európskej únie. Existujú však hranice takejto úvahy, a tie sú vytýčené chartou a jej výkladom zo strany Súdneho dvora Európskej únie a tiež dohovorom a judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, a teda Národná rada Slovenskej republiky je plne spôsobilá prijať aj prísnejšiu úpravu oproti dotknutej smernici, táto však musí byť zlučiteľná s referenčnými právami a princípmi. Napokon, v skratke povedané, dôvodom konštatovaného nesúladu dotknutých ustanovení Trestného zákona nebola skutočnosť, na ktorú poukazuje sťažovateľ, a to možnosť konfiškácie majetku, pri ktorom nie je preukázaný jeho súvis s trestnou činnosťou, ale právna úprava apriórne vylučujúca možnosť príslušného súdu posúdiť primeranosť a spravodlivosť trestu prepadnutia majetku páchatel'a, teda zbavenie príslušného súdu právomoci

skúmať primeranosť ukladaného trestu. Ústavný súd pripomína, že právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). V prípadoch, pri ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv alebo slobôd v trestnom konaní, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až do konca procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a tiež konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania, a preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietat také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 166/2010, m. m. tiež II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

15. Podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku osoba, ktorej majetok bol zaistený, má právo žiadať o zrušenie alebo obmedzenie zaistenia. O takej žiadosti musí predseda senátu a v prípravnom konaní prokurátor bezodkladne rozhodnúť. Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť. Ak sa žiadosť zamietla, osoba, ktorej majetok bol zaistený, ju môže, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí 30 dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť; inak sa o nej nekoná. Citovaný § 425 ods. 2 Trestného poriadku umožňuje osobe, ktorej majetok bol zaistený, iniciovať prieskum vykonaného zaistenia kontinuálne, a teda tento prieskum nie je limitovaný jedinou žiadosťou. Sťažovateľ má možnosť efektívne uplatniť ochranu svojich práv, a to vzhľadom na konštatovaný nesúlad ustanovení Trestného zákona (na ktoré procesne nadväzuje inštitút zaistenia majetku), keďže má v opätovnej žiadosti podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku možnosť ako na nové skutočnosti poukázať práve na závery dotknutého nálezu ústavného súdu o neústavnosti príslušných ustanovení Trestného zákona.

16. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že sťažovateľ má v systéme trestného konania k dispozícii účinný prostriedok na dosiahnutie ochrany svojich práv. Za týchto okolností nie je daný dôvod, aby ústavný súd vstupoval do vedeného trestného konania, resp. čiastkového konania vo veci zaistenia majetku sťažovateľa a predčasne si uzurpoval právomoc iného orgánu verejnej moci. Ústavný súd pripomína, že nevyužitie označenej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy). Vychádzajúc z uvedeného, pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa o zásahu do jeho vymedzených práv z dôvodu nekompatibility dotknutých ustanovení Trestného zákona s právom Európskej únie, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietol.

17. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu